

[Ministeren for skatter og afgifter]

have misforstået mig. I al beskedenhed tror jeg nok, at jeg har nogen fornemmelse for, hvad der er forkert og rigtigt, og jeg er i hvert fald sikker på, at den afgørelse, jeg nu har truffet i Surløkkesagen, er rigtig.

Afgørelsen er jo truffet i medfør af statskattelovens § 37. Efter denne bestemmelse skal skatteministeren skønne over, om forholdene i ganske særlig grad taler for at eftergive eller nedsætte skatten. Inden for den kompetence, loven her giver skatteministeren, har jeg efter mit bedste skøn ment, at der i denne sag er tale om økonomiske og menneskelige forhold, som i ganske særlig grad taler for den afgørelse, der er truffet.

Hjortnæs (S):

Det er da utroligt, så uheldig B.T. har været. Det har endda været en af bladets meget erfarne og trænede journalister, som har stået for reportagen, men vel, det kan jo gå galt for selv de bedste.

Jeg har selvfølgelig hæftet mig ved den begrundelse, som skatteministeren har fremført også her i dag – det er jo også kommet frem i pressen – særlige økonomiske og menneskelige hensyn osv. Men det står alligevel temmelig uklart, hvad det er, der er den udløsende faktor. Der henvises jo til, at familien for anden gang, siger man, stod over for at skulle miste sit hjem. Skal det forstås på den måde, at én gang, det er ikke nok, men to gange, så stiller det sig lidt anderledes? Det er lidt svært at finde ud af, hvad det egentlig er, ministeren har lagt til grund. Da jeg går ud fra, at ministeren er lige så interesseret som vi andre i at finde ud af, hvad der er gældende ret, og hvad andre mennesker skal rette sig efter, kunne det være nyttigt, hvis skatteministeren ligesom konkretiserede lidt mere, hvad det egentlig er, der har ligget til grund for den afgørelse, han har truffet.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg understreger igen, at denne afgørelse er truffet på grundlag af menneskelige og økonomiske specielle forhold hos den familie, der er tale om, og det er den juridiske ramme, inden for hvilken skatteministeren udøver sit skøn.

Det er naturligvis meget pudsigt at stille det sådan op, som hr. Hjortnæs gør: hvor

mange gange skal man gå fra sit hjem? Det har selvfølgelig ikke noget som helst med sagen at gøre. Enhver, der kender til den sag – og jeg ved jo, at også hr. Hjortnæs kender til den – vil vide, at familien Surløkke blev tvunget fra sit hjem på grund af statens indgreb, nemlig en ekspropriation, hvorefter familien køber en anden gård og kommer i den situation, at den på grund af, at den ikke kan betale skatterne, måske er tvunget til for anden gang at gå fra sin gård. Jeg synes ikke, det kræver alt for megen menneskelig forståelse at erkende, at for en familie i dette land, som intet forkert har gjort, men tværtimod har drevet en slægtsgård gennem generationer og så af det offentlige bliver fjernet fra sit hjem, fordi der skal bygges en vej og en bro, er situationen ganske speciel, og den falder efter mit bedste skøn ind under rammerne for § 37.

Hjortnæs (S):

Svaret var jo – jeg har næsten lyst til at sige: som sædvanlig temmelig upræcist. Retsstillingen er stadig væk uklar, det er nogle meget generelle og almindelige vendinger, skatteministeren bruger. Jeg har megen forståelse for det med det menneskelige, men da jeg ikke rigtig kan få svar på det, som jeg egentlig gerne ville have svar på, må jeg måske prøve at formulere mig lidt anderledes: Mener skatteministeren, at Paulsen Petersen-familien kom i en tvangsauktionssituation, fordi der var udbetalt for lidt i erstatning, når beskatningen trækkes fra? Det må ministeren i hvert fald kunne svare ja eller nej til. Og for det andet: Mener skatteministeren ikke, at alle de, der har betalt deres skat efter ekspropriation, sådan som de skulle, har grund til at føle sig dårligt og uretfærdigt behandlet?

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg tror, det er nødvendigt at konstatere, at hr. Hjortnæs ikke rigtig forstår, hvad denne sag drejer sig om på det stade, hvor den er kommet nu; det fremgår dels af hans spørgsmål nu, dels af hr. Hjortnæs' bemærkninger til statsministeren.

Må jeg have lov til at understrege, at der med afgørelsen af denne sag ikke er tale om, at man har givet den pågældende familie fritagelse for at betale de skatter, den skulle